

с. Нейково, изловили всички възстаници, бѣглецитѣ и изпратенитѣ за хлѣбъ и съ бой ги принудили да кажатъ, кѣде е четата. Но самата чета вече се навалявала по едно дере къмъ селото. Стоилъ забелязалъ тур кия аскеръ късно, когато вече било невъзможно да отбѣгне сражението. Той далъ заповѣдъ на четницитѣ да отстъпятъ на юго-западъ къмъ с. Раково, а самъ съ Иларионъ, Г. Обретенъ и М. Дичитровъ, стрелѣйки задъ дървета, тримата възспирали натиска на по-многобройната войска, докато другитѣ отстъпвали. По-многобройнитѣ турци, между които имало и черкезки конници, се движели по-бързо, сб радили почти четата и се завързало сражение, което траяло 3 часа. Конницитѣ слѣзли отъ конетѣ и започнали да стрелятъ, скрити задъ дърветата Куршумитѣ свирѣли изъ гората, сваляли снѣга отъ клонитѣ на дърветата и разоравали напл стѣния по земята. Борбата била ужасна и неравна, понеже турцитѣ стреляли въ залпове, а възстанитѣ отговаряли съ по две — три пушки само и при все това държали упорито врага на почетно разстояние. Много турци паднали убити. Отъ възстанитѣ, които били по-добре скрити, били убити двама души, но Стоилъ билъ раненъ въ лѣвия кракъ и въ прѣста на ржката, та не могълъ вече да стреля. Бавно четата се оттеглила къмъ гористата мѣстность *Кална Усойна* (между Раково и Нейково), гдето се надѣвали да се укриятъ въ една пещера, докато намѣрятъ възможность да се прис единятъ къмъ Търновската чета. Тамъ била единствената имъ надежда. Обаче, снѣгътъ въ тая

и. отъ Жеравна) почернѣ отъ хора като мравунякъ. Тамъ пѣкъ бѣха се спрѣли герловски юрци, навили голѣми чалми на главитѣ си, запасали вѣжа върху пояситѣ си — за яма. Но чорбаджийтъ се молѣха на пашата. . . И той не пушна герловскитѣ юрци да ударятъ селото". . .

По Д. П. Русковъ (стр. 137) юзбашията Сали ефенди не позволилъ да ограбятъ селото срещу 100 лири и др. подаръци отъ първенцитѣ.